

РЕШЕНИЕ

гр. Варна

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ ГО, в публично заседание на шестнадесети декември през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Константин Д. Иванов

Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Николай Св. Стоянов

при участието на секретаря Марияна Ив. Иванова като разгледа докладваното от Константин Д. Иванов Въззивно гражданско дело № 20243100502446 по описа за 2024 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на Глава Двадесета от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „Висше училище [REDACTED]“ (ВУ [REDACTED]) с ЕИК [REDACTED] със седалище и адрес на управление: гр. В [REDACTED] подадена чрез процесуален представител, срещу Решение № 3073/12.08.2024 год., постановено по гр. дело № 20243110103475 по описа на РС-Варна за 2024 год., с което са уважени предявени от Мирослава Господинова Димитрова от гр. Добрич против въззивника обективно кумулативно съединени искиове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КТ, като е признато за незаконно, на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ уволнението на Мирослава Господинова Димитрова от гр. Добрич и е отменена Заповед № 20/2023г., издадена на 12.10.2023г. от ректора на Висше училище [REDACTED] със седалище и адрес на управление гр. В [REDACTED] с която трудовото ѝ правоотношение е прекратено на основание чл. 58, ал. 1, т. 3 от ЗВО и Мирослава Господинова Димитрова от гр. Добрич е възстановена на заеманата преди уволнението длъжност „Главен асистент“ в катедра "Туризм", Стопански факултет, с място на работа Висше училище [REDACTED] със седалище и адрес на управление: гр. В [REDACTED] на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ.

В жалбата са наведени оплаквания, че решението е неправилно е незаконосъобразно, постановено е в нарушение на материалния закон и при допуснати нарушения на процесуалните правила, които обобщено се свеждат

до неправилна преценка и анализ на доказателствата по делото, както и до необсъждане на относими към правния спор доказателства, в резултат на което решението е и необосновано. Твърди се, че съдът е обсъждал доказателства относно факти, които не са елемент от фактическия състав на основанието, на което е прекратено трудовото правоотношение на ищцата, а не е обсъдил други доказателства, вкл. и представени от ищцата, установяващи относими към повдигнатия правен спор факти, съобразно и наведените от ответника, настоящ въззивник, възражения и доводи против предявените искове, с което на практика се е отклонил от спорния предмет. Навежда също, че първоинстанционният съд е формирал изводи относно въпроса дали ищцата е била допусната, респ., не е била допусната до работа след отмяната на предходното ѝ уволнение и възстановяването ѝ на предишната работа, което няма отношение към правния спор и формирайки изводи по този въпрос първоинстанционният съд е допуснал процесуално нарушение, което е довело и до погрешен извод по същество на спора. Твърдят се и допуснати нарушения на материалния закон, тъй като първоинстанционният не е съобразил актуалната към момента на прекратяването на трудовото правоотношение на ищцата разпоредба на чл. 58, ал. 1, т. 3 от ЗВО, а е изследвал и приложил цитираната разпоредба в предходната ѝ редакция, която е неприложима в настоящия случай.

Въз основа на изложеното въззивникът счита, че решението е неправилно, настоява да бъде отменено и да се постанови друго, с което исковете да бъдат отхвърлени. Претендира и присъждане на разноски за двете инстанции.

В писмен отговор, подаден в срока по чл. 263, л. 1 ГПК чрез процесуален представител, въззиваемата, ищца по предявените искове, оспорва жалбата, счита, че е неоснователна, а обжалваното решение – правилно и настоява да бъде потвърдено, ведно с присъждане на разноски. Излага съображения по наведените в жалбата оплаквания.

В съдебно заседание въззивникът – Висше училище [REDACTED], със седалище гр. В [REDACTED], чрез процесуални представители, поддържа въззивната си жалба и настоява да бъде уважена.

В съдебно заседание въззиваемата Мирослава Димитрова, лично и чрез процесуален представител, оспорва жалбата, поддържа подадения писмен отговор.

Съдът съобрази следното:

Исковото производство е образувано по предявени от Мирослава Господинова Димитрова от гр. Добрич срещу „Висше училище [REDACTED]“ с ЕИК [REDACTED] със седалище гр. В [REDACTED], обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КТ.

В исквата молба са наведени следните твърдения:

Ищцата е работила в ответното висше учебно заведение въз основа на трудов договор от 09.07.2018 год. на длъжността „Главен асистент“ в катедра "Туризм", Стопански факултет. На 12.10.2023 год. ѝ е връчена Заповед №

20/12.10.2023 год. за прекратяване на трудовото й правоотношение на основание чл. 58, ал. 1, т. 3 от ЗВО, според която членовете на академичния състав се освобождават от длъжност със заповед на ректора, когато не може да им се осигури изпълнението на преподавателска дейност.

Ищцата счита, че уволнението й е незаконно, като излага следните основания:

1) не е налице фактическият състав на разпоредбата на чл. 58, ал. 1, т. 3 ЗВО;

2) заповедта за уволнението й е издадена преждевременно – въз основа на невлязъл в сила административен акт на компетентния орган на ВУ ■ относно преподавателската заетост;

3) налице е злоупотреба с право от страна на работодателя при упражняване на правото му на уволнение.

Твърди, че уволнението й е незаконно, тъй като заповедта за освобождаването й от работа е издадена от ректора доц. д-р Тс ■ Р: ■ който обаче към момента на издаването й е нямал качеството на ректор, тъй като заемал тази длъжност в нарушение на императивни норми на ЗВО – бил избран за ректор за повече от два последователни мандата в нарушение на чл. 31, ал. 2 ЗВО в редакцията на закона към 17.02.2020 год., а също и че е избран за ректор от орган на ВУ ■ (Общо събрание на висшето училище), чийто състав не отговаря на императивното изискване на чл. 27, ал. 2 от ЗВО.

Навежда, че в периода 30.01.2009 год. – 12.10.2023 год. е работила в ответното висше училище, като въз основа на последния й актуален трудов договор от 09.07.2018 год. е заемала длъжността „Главен асистент“ в катедра (Професионално направление) „Туризм“ в Стопанския факултет. През месец юни 2021 година подала сигнали до ректора на ВУ ■ и до компетентните органи за нередности в ответното висше учебно заведение относно финансирането на европейски проекти, по които учебното заведение било бенефициент. След подаването на сигналите последвали „ответни действия“ спрямо ищцата от страна на ответното учебно заведение – за академичната 2021/2022 год. не й била осигурена преподавателска заетост, а на 18.01.2022 год. била уволнена на основание чл. 58, ал. 1, т. 4 ЗВО – поради установено плагиатство в научен труд. С влязло в сила на 02.06.2023 год. решение по гр. дело № 295/2022 год. на РС-Добрич уволнението й било отменено и ищцата била възстановена на работа. След възстановяването й на работа не била допусната да изпълнява трудовите си функции и счита, че ответникът не е изпълнил влязлото в сила съдебно решение, а при поредното й явяване на работното й място на дата 12.10.2023 год. й била връчена Заповед № 20/2023 от 12.10.2023 год. на ректора на ВУ ■, с която трудовото й правоотношение било прекратено на основание чл. 58, ал. 1, т. 3 ЗВО. Твърди, че посоченото в заповедта основание за прекратяване на трудовото й правоотношение – „трайно установено ежегодно и значително намаляване на броя на студентите“ не обосновава невъзможност на работодателя да й осигури преподавателска дейност, доколкото ищцата е преподавала и може да преподава и по

дисциплини, включени в учебните планове на други специалности в професионални направления 3.7 Администрация и управление и 3.8 Икономика, които са сродни със специалностите от професионално направление 3.9 Туризм. Отделно от това, предвид развиваната от ВУ дейност по приложни и научно-изследователски проекти, в която дейност ищцата е била активно ангажирана преди уволнението ѝ в период от около 10 години, е била налице възможност да ѝ се осигури заетост чрез участие в изпълнението на посочените проекти, но след връщането ѝ на работа през месец юни 2023 год. това ѝ е било отказано от ответника. Твърди още, че след възстановяването ѝ на работа ръководството на ответното висше учебно заведение не е организирано учебния процес по начин, че ищцата да изпълнява трудовите си функции и е отказало да разпредели преподавателската дейност между нея и останалите членове от академичния състав на ВУ. Навежда още, че ответникът не е изпълнил и задължението си по чл. 76, б. „в“ от Правилника за устройството на дейността на ВУ, според която лицата от научно-преподавателския и изследователския състав се освобождават, когато не може да им се осигури изпълнение на преподавателска дейност и липсват възможности за прехвърляне или преквалификация в сродна научна дисциплина.

Поради изложеното ищцата счита, че фактическият състав на чл. 58, ал. 1, т. 3 от ЗВО не е осъществен – не е налице обективна невъзможност да ѝ се осигури преподавателска дейност, а е налице съзнателно възпрепятстване от страна на ответника тя да осъществява преподавателска дейност, при което и посочената в заповедта за уволнението ѝ невъзможност е субективна, а не обективна.

Твърди също, че според мотивите на заповедта за уволнение решението на ректора да прекрати трудовия ѝ договор било сведено до знанието и одобрено от Събранието на учредителите и донорите на ВУ, което означавало, че решението на ректора да прекрати трудовия договор на ищцата на посоченото в заповедта за уволнение основание било взето еднолично, а не в изпълнение на решение на компетентния колективен орган на ВУ, който може да се произнася относно наличието или липсата на преподавателска заетост. Поради това счита, че заповедта за уволнението ѝ е незаконна, тъй като е издадена преждевременно, защото към момента на издаването ѝ е липсвал влязал в сила административен акт на компетентния орган на ВУ относно преподавателската заетост в учебното заведение за академичната 2023/2024 година.

Твърди още, че заповедта за уволнението ѝ е издадена при превратно упражняване на правото на работодателя на уволнение - в нарушение на изискването за добросъвестност по чл. 8 от КТ. С оглед подадените през 2021 год. от ищцата до компетентните органи сигнали относно нередности, допускани във ВУ, ректорът на висшето учебно заведение е имал изразен мотив и възможност и е използвал несъществуващо (привидно) основание да освободи ищцата от работа, като уволнението ѝ е било извършено с цел да се прикрие незаконосъобразният отказ на работодателя да допусне ищцата на

работа след възстановяването ѝ от съда през м. юни 2023 год. Заповедта за уволнението ѝ е незаконна още и поради това, че издаването ѝ представлява „ответно действие“ по смисъла на чл. 33, ал. 1, т. 1 от ЗЗЛПСПОИН, предвид подадените от нея множество сигнали за нередности и закононарушения, извършвани във ВУ█. Отделно от това уволнението ѝ е и акт на дискриминация (по конкретно – на пряка дискриминация) по признак лично положение във връзка със защитен от закона признак „сигнализиращо лице“ по смисъла на Директива (ЕС) 2019/1937 и ЗЗЛПСПОИН, както и че е акт на преследване по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ЗЗДискр, поради наличието на неприключило производство по защита от дискриминация, образувано по жалба на ищцата срещу ответното висше учебно заведение.

В съответствие с наведените твърдения са и отправените искания – за признаването му за незаконно и за отмяна, на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, на уволнението на ищцата, извършено със Заповед № 20/2023 год. от 12.10.2023 год. на ректора на ВУ█, със седалище гр. В:█ и за възстановяването ѝ на заеманата преди уволнението длъжност „Главен асистент“ в катедра "Туризм", Стопански факултет във Висше училище █ с ЕИК █, със седалище гр. В:█. Претендира и присъждане на сторените разноски.

В писмен отговор, подаден в срока по чл. 131 ГПК чрез процесуален представител, ответникът ВУ█, със седалище гр. Варна, оспорва исковете, счита, че са неоснователни.

Не оспорва, че въз основа на трудов договор от 09.07.2018 год. ищцата е работила във ВУ█ на длъжността „Главен асистент“ в катедра „Туризм“ в Стопанския факултет на учебното заведение. Оспорва твърденията и доводите на ищцата, че заповедта за прекратяване на трудовото ѝ правотоношение била издадена от лице, което нямало качеството на ректор. Твърди, че в периода от институционалната акредитация на ВУ█ от НАОА през 2018 год. до настоящия момент ответното висше учебно заведение е преминало през множество акредитационни процедури, въз основа на които то е акредитирано във вид и със състав на управление, каквито са били към датата на издаването на заповедта за уволнението на ищцата на 12.10.2023 год., а и понастоящем. Посочва, че с решение на Съвета на учредителите и донорите (СУД) на висшето учебно заведение от 17.02.2020 год. за ректор е избран доц. д-р Т. Р█, който е издал и атакуваната от ищцата заповед за уволнение. Оспорва и твърденията и доводите на ищцата, че уволнението ѝ било „ответно действие“ по смисъла на чл. 33, ал. 1, т. 1 от ЗЗЛПСПОИН, доколкото, според твърденията на самата ищца, подадените от нея сигнали за евентуални нарушения във ВУ█ са от 2021 год., а ЗЗЛПСПОИН е в сила от 04.05.2023 год. Твърди, че в периода 2018 - 2023 год. броят на студентите, които се обучават във ВУ█ е намалял наполовина – от 634 през учебната 2018/2019 год. на 316 за учебната 2023/2024 год.; в професионално направление „Туризм“ броят на студентите към 11.12.2023 год. е 102 – ма, по – голямата част от които са записани в кулинарната програма „Гастрономия и кулинарни изкуства“, в която програма се изучават малко на брой дисциплини, свързани с туризма и

повече на брой дисциплини, свързани с кулинарни изкуства с акцент върху практиката, което обуславя и невъзможността да се осигури нужната преподавателска заетост на ищцата. Навежда, че през академичната 2023/2024 год. (в периода октомври – декември 2023 год.) са прекратени трудовите договори на общо десет преподаватели – членове на академичния състав на ВУ []: на един доцент (хабилитиран преподавател) и на девет нехабилитирани преподаватели, от които на един главен асистент (ищцата) и на осем асистенти – именно поради невъзможността да им бъде осигурена преподавателска заетост или друга форма на ангажираност, свързана с изпълнение на служебните им задължения, като според нормите на ЗВО, при разпределяне на преподавателската заетост ответното висше учебно заведение е задължено да даде приоритет на хабилитираните преподаватели, каквото качество ищцата не притежава. По същите съображения счита за неоснователни и доводите на ищцата за злоупотреба с право от страна на работодателя при издаването на заповедта за уволнение на ищцата. Оспорва и наведените от ищцата доводи, че заповедта за уволнението ѝ била издадена преждевременно – въз основа на невлязъл в сила административен акт на компетентния орган на ВУ [] относно преподавателската заетост. Навежда, че решението, респ., одобрението на СУД в качеството му на орган на управление на ВУ [] не съставлява административен акт, а освен това не е условие за издаването на заповед за прекратяване на трудовото правоотношение на преподавател или друг служител във ВУ [], тъй като посоченият орган на ответното висше учебно заведение подобна компетентност няма.

По изложените съображения ответникът счита, че исквете са неоснователни и настоява за отхвърлянето им, ведно с присъждане на сторените разноски.

В съдебно заседание ищцата, лично и чрез процесуален представител, поддържа предявените искове, а ответникът, чрез процесуални представители, оспорва исквете, поддържа подадения писмен отговор.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид становищата и доводите на страните, прие за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно по делото, че въз основа на трудов договор № 35/09.07.2018 год. ищцата е работила във ВУ [], със седалище гр. Варна, на длъжност „Главен асистент“ в катедра „Туризм“, Стопански факултет, при 8 часов работен ден.

С допълнително споразумение от 26.09.2019 год. към трудовия договор страните са уговорили промени в размера на трудовото възнаграждение на ищцата, както и промени относно дните платен годишен отпуск. С допълнително споразумение от 19.02.2021 год. работното време на ищцата е намалено от 8 часа на 4 часа дневно. Както трудовият договор на ищцата, така и цитираните две допълнителни споразумения към него са сключени от страна на ВУ [] от ректора доц. д-р Т [] Р [].

Видно от решение от 17.02.2020 год. на Събранието на учредителите и

донорите на ВУ [] доц. д-р Т [] Р [] е избран за ректор на ответното висше учебно заведение за мандат 2020-2024 год.

На 21.09.2021 год. ищцата е подала сигнал до министъра на регионалното развитие и благоустройството на РБ срещу ВУ [] с твърдения за кражба на нейна интелектуална собственост и злоупотреба с авторските й права. Видно от съдържанието на сигнала, за интелектуални продукти, които ищцата твърди да е изработила (респ. създала), не й е било заплатено, а е било заплатено на други лица за работа, която според ищцата те не са извършвали и по този начин е накърнено правото й да се възползва от своя научен труд за професионалния й растеж, била е лишена и от потенциални финансови ползи. В същият смисъл е и заявлението от 02.07.2021 год., отправено от ищцата до ректора на ВУ [] доц. д-р Т. Р [] .

По делото няма доказателства за резултата от извършвана проверка по сигнала на ищцата от 21.09.2021 год. до министъра на регионалното развитие и благоустройството на РБ.

Със Заповед № 1/2022 от 18.01.2022 год. на ректора на ВУ [] доц. д-р Т. Р [] трудовото правоотношение на ищцата е било прекратено на основание чл. 58, ал. 1, т. 4 от ЗВО.

С Решение № 788/29.07.2022 год. по гр. дело № 295/2022 год. на РС-Добрич, влязло в сила на 02.06.2023 год., уволнението на ищцата е признато за незаконно и е отменено поради неосъществен фактически състав на разпоредбата чл. 58, ал. 1, т. 4 от ЗВО – установеното плагиатство не е в научен труд, а в изготвено от ищцата учебно помагало. С решението ищцата е била възстановена на заеманата преди уволнението длъжност – Главен асистент в катедра (ПН) „Туризм“, Стопански факултет във ВУ [], със седалище гр. Варна. В решението е бил изследван и въпросът относно работодателската власт на ректора на ВУ [] доц. д-р Т. Р [] да издаде заповедта от 18.01.2022 год. за уволнението на ищцата, като е прието, че Т. Р [] , в качеството си на ректор на ВУ [] е бил компетентен да издаде атакуваната по исков ред заповед за уволнение.

На 25.01.2023 год., т. е., по време на висящността на спора относно законността на уволнението й от 18.01.2022 год., ищцата е подала сигнал до министъра на образованието и науката относно законността на избора на доц. д-р Т [] Р [] за ректор на ВУ [], избран за ректор с решението на Събранието на учредителите и донорите на ВУ [] от 17.02.2020 год. В сигнала са наведени идентични с наведените в настоящата искова молба твърдения и доводи, поради които ищцата счита, че доц. д-р Т. Р [] е избран незаконно за ректор и няма правомощията и компетентността на ректор на ВУ []. След изискване на становище и депозиране на такова от ВУ [] до МОН на 07.03.2023 год., министърът на образованието и науката е оставил сигнала на ищцата относно нелегитимността на ректора на ВУ [] без последствие – липсват доказателства за предприети от страна на МОН действия спрямо ВУ [] по повод на сигнала, липсват и твърдения в този смисъл.

Видно от доклад на Експертната група към Постоянната комисия по

стопански науки и управление към НАОА от месец септември 2023 год., изготвен във връзка с провеждана процедура по последваща институционална акредитация на ВУ■, е взето решение да се внесе предложение до Акредитационния съвет към НАОА да се даде институционална акредитация на ВУ■. Доколкото в процедурата по последваща институционална акредитация се изследват и критериите, предвидени в чл. 77, ал. 3 от ЗВО, един от които е и начинът на управление на ВУ■ (което по необходимост включва и преценка относно законността на органите на управление на ВУ■, вкл. и относно легитимността на ректора на висшето учебно заведение) в цитираният доклад липсват констатации или препоръки в насока, че доц. д-р Т. Р.■ заема, респ. изпълнява, длъжността ректор на ВУ■ в нарушение на закона.

При явяването ѝ на работа на 16.06.2023 год. на ищцата е връчена Заповед № 03/05.06.2023 год. на ректора на ВУ■, според която на всички преподаватели във ВУ■ е наредено да ползват платен годишен отпуск до 31.08.2023 год.

На 19.06.2023 год. ищцата е подала сигнал до КЗЛД по реда на ЗЗЛПСПОИН. По делото няма данни за съдържанието на сигнала, няма и данни за резултата от извършвана от компетентен съгласно цитирания закон орган проверка по този сигнал.

В периода юни 2023 – 11.10.2023 год. между страните е разменена кореспонденция относно мястото на работа на ищцата и по повод отправените от нея към ВУ■ искания (покани) да ѝ бъдат възлагани задачи, както и да получи план – график за преподавателската ѝ заетост през академичната 2023/2024 год. На 28.08.2023 год. на ищцата е връчено становище на ректора на ВУ■ от 24.08.2023 год., с която тя е била уведомена, че след приключването на приема на студентите за академичната 2023/2024 год. преподавателите, в това число и ищцата, ще бъдат уведомени за предстоящите им служебни ангажименти.

Според заявление/покана от 20.09.2023 год., отправено от ищцата до ректора на ВУ■, на 14.09.2023 год. е била проведена среща между ищцата и ректора на ВУ■ д-р Т. Р.■ по повод трудовата ангажираност на ищцата. В заявлението си ищцата е изразила и благодарност към ректора на ВУ■ относно проведената среща и резултатите от нея.

Според представените на л. 115-116 от делото на РС-Варна фишове за работна заплата, в периода юни 2023 год. до 31.08.2023 год. ищцата е ползвала платен годишен отпуск в размер на 53 работни дни и 3 дни отпуск за гледане на болно дете. За месеците септември и октомври 2023 възнаграждение не ѝ е начислявано и изплащано – във фишовете за работна заплата за посочените два месеца е вписано „самоотлъчка“.

На 04.10.2023 год. е проведено заседание на Събранието на учредителите и донорите (СУД) на ВУ■, като са взети няколко решения. Според т. 1 от протокола от заседанието на СУД е бил обсъден кандидатстудентският прием; констатирано е, че броят на новоприетите

студенти в бакалавърските програми за академичната 2023/2024 год. е 78, а в двете магистърски програми – Бизнес администрация и Международен туризъм – 14. Взето е решение (Решение № 4 от протокола от проведеното на 04.10.2023 год. заседание на СУД), с което е утвърдено решение на ректора на ВУ [] да прекрати трудовите договори на десет преподаватели във ВУ [], поради невъзможност да им бъде осигурено изпълнение на преподавателска дейност.

В периода 11.10.2023 год. – 18.12.2023 год. със Заповеди на ректора на ВУ [] са прекратени, на основание чл. 58, ал. 1, т. 3 от ЗВО, трудовите правоотношения на десет преподаватели, членове на академичния състав на ВУ [], като петима от тях, а именно: С [] Ог [] Кг [] – доцент; ищцата Мирослава Господинова Димитрова – главен асистент; Бс [] Х [] У [] – Р [] – асистент; Хг [] Н [] Я [] – асистент и П [] Ч [] А [] – асистент, са преподаватели в ПН 3.9 „Туризъм“ – в тази насока са писмените доказателства на л. 177-192 от гр. дело № 3018/2023 год. на РС-Добрич (заповеди за прекратяване на трудови договори и справки от НАП за прекратени трудови договори), както и справка за академичния състав на ВУ [] в ПН 3.9 „Туризъм“ към 22.12.2023 год. Останалите петима членове на академичния състав на ВУ [], чиито договори са били прекратени на основание чл. 58, ал. 1, т. 3 от ЗВО – Н [] Б [], П [] М [], А [] Г [], В [] Д [] и К [] С [] Я [], са преподаватели в други професионални направления.

Със Заповед № 20/2023 от 12.10.2023 год., издадена от ректора на ВУ [] доц. д-р Т. Р [], трудовото правоотношение на ищцата е било прекратено на основание чл. 58, ал. 1, т. 3 от ЗВО – поради невъзможност на работодателя за осигури на работника изпълнението на преподавателска дейност. В мотивите на заповедта е посочено, че поради трайно установено ежегодно и значително намаляване на броя на студентите в университета е невъзможно да се осигури ангажираност на всички преподаватели, с оглед на което след анализ и обстоен преглед на всички относими данни, в това число и анализ на академичния състав, индивидуалната заетост и професионалната квалификация на всеки един от членовете му, е взето решение за освобождаване на нехабилитирани преподаватели с недостатъчна преподавателска заетост.

Заповедта е връчена на ищцата на дата 12.10.2023 год.

От справка от НАП за действащите към дата 28.12.2023 год. трудови договори на работещите във ВУ [] е видно, че към посочената дата уволнените в периода 11.10.2023 год. – 18.12.2023 год. десет преподаватели – членове на академичния състав на ВУ [], изброени по – горе, не фигурират в справка като лица, които са в трудово правоотношение с ВУ [] заемащи академична длъжност по смисъла на чл. 2, ал. 3, т. 1-4 от ЗРАСРБ. Видно е още, че към 28.12.2023 год. лицето П [] Ч [] А [] работи във ВУ [] като „Директор стопанска дейност“ въз основа на трудов договор от 26.08.2014 год., а не като преподавател, т. е., не заема академична длъжност.

Според данните, заявени в Регистъра на академичния състав и защитените дисертационни трудове, създаден и поддържан от министъра на

образованието и науката чрез НАЦИД, съобразно чл. 2а, ал. 1 от ЗРАСРБ (л. 109-110 от гр. дело № 3475/2024 год. на РС-Варна), като лица, заемащи академична длъжност във ВУ [] към дата 05.06.2024 год. фигурират девет от уволнените в периода 11.10.2023 год. – 18.12.2023 год. със заповеди на ректора на ВУ [] преподаватели-членове на академичния състав, като единствено ищцата не е сред тях.

По делото липсват доказателства (трудови договори, удостоверения или справки от НАП), от които да се установи, че през академичната 2023/2024 год. след дата 28.12.2023 год. някой от деветимата, уволнени в периода 11.10.2023 год. – 18.12.2023 год., членове на академичния състав, изброени по – горе, са започнали отново работа по трудов договор като преподаватели във ВУ []

Видно е от същата справка от Регистъра по 2а, ал. 1 от ЗРАСРБ, че като преподавател във ВУ [] към дата 05.06.2024 год. фигурира и доц. М [] М [] М [] – преподавател в ПН 3.1 Социология, антропология и науки за културата (липсва във ВУ []) и в ПН 3.9 Туризъм. Доц. М [] М [] фигурира като преподавател във ВУ [] в горните две професионални направления и в справката – извлечение от цитирания регистър по чл. 2а, ал. 1 от ЗРАСРБ към дата 15.10.2024 год. (л. 47 от настоящото дело), назначена на 04.04.2024 год., т. е., през летния семестър на академичната 2023/2024 год., след приема през февруари 2024 год. В цитираната справка – извлечение от НАЦИД към дата 15.10.2024 год. като преподавател във ВУ [] в ПН 3.9 Туризъм фигурира и проф. К [] С [] за която няма данни кога е назначена на академична длъжност. Доколкото проф. К [] С [] не фигурира като член на академичния състав на ВУ [] в Регистъра по чл. 2а, ал. 1 от ЗРАСРБ към 05.06.2024 год., следва, че назначението ѝ се отнася за академичната 2024/2025 год.

От цитирания по – горе доклад на Експертната група към Постоянната комисия по стопански науки и управление към НАОА от месец септември 2023 год., изготвен във връзка с провеждана процедура по последваща институционална акредитация на ВУ [], е видно, че капацитетът на ВУ [] е за обучение на общо 2000 студенти от всички професионални направления, а за ПН 3.9 Туризъм - 830 студенти; към 30.06.2023 год. в ПН 3.9 Туризъм се обучават 106 студенти, т. е., близо осем пъти по – малко от капацитета на висшето учебно заведение.

От представената от ответника справка от НАЦИД от 11.12.2024 год. относно броя на студентите в професионално направление 3.9 „Туризъм“ в Стопанския факултет на ВУ [] към зимните семестри за периода 2018-2023 год. (т. е., към началото на всяка академична година), е видно, че за учебната 2018/2019 год. броят на студентите в професионално направление (ПН) 3.9 „Туризъм“ е бил 221; за учебната 2019/2020 – 233; за учебната 2020/2021 – 204; за учебната 2021/2022 – 153; за учебната 2022/2023 – 101, а за учебната 2023/2024 год. – 97 броя. Т. е., броят на студентите за учебната 2023/2024 год. в ПН 3.9 „Туризъм“ в ответното учебно заведение е почти два пъти и половина по – малък в сравнение с броя им за учебната 2019/2020 год. –

годината, в която в ПН 3.9 „Туризм“ са се обучавали най-голям брой студенти и осем и половина пъти по – малък от капацитета на ВУ за обучение на студенти в ПН 3.9 Туризм. Видно е още, че след 2019/2020 год. броят на студентите, обучавани в ПН 3.9 „Туризм“ прогресивно намалява.

Горната справка е оспорена от ищцата, с доводи, че е недостоверна, като се твърди, че броят на обучаваните студенти в ПН 3.9 „Туризм“ през академичната 2023/2024 година е 106, а не 97. Следва да се изтъкне, че справката отразява броя на студентите в началото на академичната 2023/2024 година (първи семестър), поради което и именно този брой е релевантен в настоящия случай. Представеният от ищцата доклад на Постоянната комисия по стопански науки и управление, изготвен по повод последващата институционална акредитация на ВУ и представен на Акредитационния съвет на Националната агенция за оценка и акредитация (НАОА), според който доклад обучаваните студенти в ПН 3.9 Туризм във ВУ са 106, отразява броя им към 30.06.2023 год., т. е., данните в доклада отразяват броя на студентите в ПН 3.9 Туризм към края на академичната 2022/2023 год. Според този доклад Постоянната комисия по стопански науки и управление е отправила препоръки към ВУ да се увеличи броят на хабилитирания състав, т. е., на хабилитираните преподаватели.

Съгласно Правилника за атестация, заетост, оценка на труда заплащане на преподавателите във ВУ (л. 84-85 от гр. дело № 3018/2023 год. на РС-Добрич) годишната заетост на всеки преподавател във ВУ е 1640 астрономически часа, от които около 1 / 3 от тях – 405 часа, съответно 540 уч. часа, са контактни часове (аудиторна заетост); 405 астрономически часа – извън аудиторна заетост (изпити, консултации, научно ръководство на проекти, рецензии, проверки на студентски работи и др.); 350 астрономически часа – научна и учебно-методическа дейност, писане на учебни пособия, (подготовка на лекции/упражнения и др.); 405 астрономически часа – научно изследователска работа, публикации и други проекти (преводи; наставничество и др.) и 74 астрономически часа – административна заетост, вкл. преводи, съпровождане на гости и др.

Аудиторната заетост на всеки преподавател е определена на 540 учебни часа, съответно – 405 астрономически часа.

От представените от ищцата доказателства, съдържащи се във въззивното частно гр. дело № 75/2024 год. по описа на ОС-Добрич, се установява, че в периода от сключването на трудовия й договор на 09.07.2018 год. до 26.09.2019 год. (датата на сключване на първото от цитираните две допълнителни споразумения към трудовия й договор), т. е., за период от около 15 месеца, ищцата е пребивавала в чужбина, работила е дистанционно по възложени й от ВУ задачи и през академичната 2018/2019 год. не е преподавала. Установява се още, че преподавателската заетост на ищцата през академичната 2019/2020 година е била 38 учебни часа, а през академичната 2020/2021 година – 104 учебни часа, т. е., значително под установената с Правилника за атестация, заетост, оценка на труда заплащане на преподавателите във ВУ, която за 2019/2020 год. за ищцата е била 540

учебни часа, съответно – 405 астрономически часа, а за 2020/2021 год. – 270 учебни часа, съответно – 202, 5 астрономически часа, с оглед допълнителното споразумение от 19.02.2021 год., въз основа на което работното време на ищцата е намалено от 8 часа на 4 часа дневно. Не е спорно по делото, че в периода 2019–2021 год. ищцата е била ангажирана и като сътрудник към отдел „Проекти и приложни изследвания“ във ВУ ■.

В същия смисъл е и разчет-справка за учебните дисциплини в област Туризм в ответното учебно заведение – л. 198-202 от гр. д. № 3018/2023 год. на РС–Добрич, представен от ответника. Последният цитиран документ е оспорен от ищцата като недостоверен с доводи, че липсвали данни за аудиторната заетост на ищцата за академичната 2021/2022 год. Доколкото нито една от страните не твърди, че през академичната 2021/2022 год. ищцата е имала преподавателска заетост и предвид обстоятелството, че е налице пълно съвпадение на данните относно преподавателската заетост на ищцата през академичните 2019/2020 и 2020/2021 години в ангажираните от ищцата доказателства и в обсъждания разчет-справка за учебните дисциплини в област Туризм във ВУ ■, то и доводите на ищцата, че справката била непълна са неоснователни.

От същата справка е видно още, че през академичната 2019/2020 год. ищцата е преподавала по две учебни дисциплини в ПН 3.9 Туризм – „Предприемачество“, по която има проведени 6 учебни часа и „Еко и селски туризъм“ – избираема дисциплина, по която има проведени 32 уч. часа. През академичната 2020/2021 год. е преподавала по три дисциплини в ПН 3.9 Туризм: „Въведение в гостоприемството и туризма“, по която има проведени 44 учебни часа с 4-ма студенти; „Управление на международното ресторантьорство“, по която е провела 24 учебни часа с 41 бр. студенти и „Управление на специални събития в хотела“ с проведени 36 учебни часа с 41 бр. студенти. От същата справка е видно още, че за академичната 2023/2024 год. дисциплината „Предприемачество“ е отпаднала от учебния план в ПН 3.9 Туризм, а дисциплината „Еко и селски туризъм“ – избираема, не е избирана след учебната 2019/2020 год. Видно е още, че за академичната 2023/2024 год. преподаваната от ищцата учебна дисциплина „Въведение в гостоприемството и туризма“ е възложена за преподаване на хабилитиран преподавател (доц. д-р М. И ■) с 19 обучавани студенти по тази дисциплина (при обучавани 4-ма студенти през академичната 2020/2021 год.); преподаваната от ищцата учебна дисциплина „Управление на международното ресторантьорство“ е възложена за преподаване на хабилитиран преподавател (доц. д-р М. И ■) с 27 бр. обучавани студенти по тази дисциплина (при обучавани през академичната 2020/2021 год. 41 броя), а преподаваната от ищцата учебна дисциплина „Управление на специални събития в хотела“ е възложена за преподаване на хабилитиран преподавател (доц. д-р М. И ■) с 27 бр. обучавани студенти по тази дисциплина (при обучавани през академичната 2020/2021 год. 41 броя). Т. е., трите преподавани от ищцата преди предходното ѝ уволнение учебни дисциплини са възложени за преподаване през академичната 2023/2024 год. на един преподавател – доц. д-р М. И: ■.

Видно от учебния план, утвърден с решение от 12.09.2022 год. на ВАФ на ВУ ■ съгласно чл. 29, ал. 1, т. 11 и 16 от ПУД (за който учебен план следва да се приеме, че е актуален и за академичната 2023/2024 год., предвид липсата на доказателства за противното, както и липсата на твърдения от страна на ответника в тази насока – в отговора си на исковата молба ответникът е посочил, че не било ясно какво ще се установява с него) фигурират като задължителни учебни дисциплини в специалностите в ПН 3.9 Туризъм три от преподаваните от ищцата преди предходното ѝ уволнение учебни дисциплини, а именно: 1) *Въведение в гостоприемството и туризма* – задължителна дисциплина за специалността „Гастрономия и кулинарни изкуства“, ОКС „Бакалавър“, редовно обучение, изучавана в трети семестър, с предвидени 15 часа лекции, 45 часа упражнения и 65 часа извънаудиторна заетост или общо 125 часа; задължителна дисциплина за специалността „Хотелиерство и кулинарни изкуства“, ОКС „Бакалавър“, редовно обучение, изучавана в пети семестър, с предвидени 30 часа лекции, 60 часа упражнения и 160 часа извънаудиторна заетост или общо 250 часа; задължителна дисциплина за специалността „Хотелски мениджмънт“, ОКС „Бакалавър“ редовно обучение, изучавана в трети семестър, с предвидени 30 часа лекции, 60 часа упражнения и 160 часа извънаудиторна заетост или общо 250 часа; задължителен модул за специалността „Маркетинг и управление на хотелиерството и туризма“, задочно обучение, изучавана в трети семестър, с предвидени 15 часа лекции, 30 часа упражнения и 155 часа извънаудиторна заетост или общо 200 часа; общата годишна преподавателска заетост, включваща аудиторна заетост (т. нар. „контактни часове“) и извънаудиторна заетост по горната учебна дисциплина е 825 учебни часа;

2) *Управление на международното ресторантьорство* – задължителна дисциплина за специалността „Гастрономия и кулинарни изкуства“, ОКС „Бакалавър“, редовно обучение, изучавана в шести семестър, с предвидени 30 часа лекции, 60 часа упражнения и 160 часа извънаудиторна заетост или общо 250 часа; задължителна дисциплина за специалността „Хотелиерство и кулинарни изкуства“, ОКС „Бакалавър“, редовно обучение, изучавана в седми семестър, с предвидени 30 часа лекции, 60 часа упражнения и 160 часа извънаудиторна заетост или общо 250 часа; задължителна дисциплина за специалността „Хотелски мениджмънт“, ОКС „Бакалавър“, редовно обучение, изучавана в седми семестър, с предвидени 30 часа лекции, 60 часа упражнения и 160 часа извънаудиторна заетост или общо 250 часа; общата годишна преподавателска заетост, включваща аудиторна (т. нар. „контактни часове“) и извънаудиторна заетост по горната учебна дисциплина е 750 учебни часа;

3) *Управление на специални събития в хотела* – задължителна дисциплина за специалността „Хотелиерство и кулинарни изкуства“, ОКС „Бакалавър“, редовно обучение, изучавана в осми семестър, с предвидени 30 часа лекции, 60 часа упражнения и 160 часа извънаудиторна заетост или общо 250 часа; задължителна дисциплина за специалността „Хотелски мениджмънт“, ОКС „Бакалавър“, редовно обучение, изучавана в осми семестър, с предвидени 30 часа лекции, 60 часа упражнения и 160 часа

извънаудиторна заетост или общо 250 часа; общата годишна преподавателска заетост, включваща аудиторна (т. нар. „контактни часове“) и извънаудиторна заетост по горната учебна дисциплина е 500 учебни часа.

От изложеното е видно, че общата годишна преподавателска заетост, включваща аудиторна и извънаудиторна заетост по трите, преподавани от ищцата преди предходното ѝ уволнение, учебни дисциплини, който дисциплини са задължителни за четири специалности в катедра (ПН) Туризм в Стопанския факултет на ответното висше учебно заведение, е 2050 учебни часа, при годишна норма за преподавателска заетост от 1080 часа за преподавателите на трудов договор с работно време от 8 часа, съответно при годишна норма за преподавателска заетост на ищцата от 540 учебни часа.

По делото са представени два Правилника за устройството и дейността (ПУД) на ВУ . В представения от ищцата ПУД на ВУ (л. 64-72 от гр. дело № 3018/2023 год. по описа на РС-Добрич) е отбелязано, че „Отпада с Протокол от 2023 год. на СУД и ВАФ“ (Висш академичен форум на ВУ). Според тази редакция на ПУД в чл. 31, т. 1- 16 са изброени правомощията и задълженията на ректора на ВУ . Според т. 3 ректорът сключва трудовите договори с избраните заместник ректори и редовните преподаватели, ръководителите на академични школи, секции, департаменти и институти, както и с учебната администрация. Според чл. 76, б. „в“ от ПУД в горната редакция лицата от научнопреподавателския и изследователския състав на ВУ се освобождават когато не може да им се осигури изпълнение на преподавателска дейност и не съществуват възможности за прехвърляне или преквалификация в сродна научна дисциплина.

Видно от протокол от проведено на 28.04.2023 год. заседание на СУД са приети промени в ПУД на ВУ . Според ПУД в редакцията му от 28.04.2023 год. правомощията и задълженията на ректора на ВУ са допълнени и детайлизирани; основанията за освобождаване на лицата от преподавателския и изследователския състав са променени в съответствие с изменението на чл. 58 от ЗВО с ДВ, бр. 17/2020 год. и ДВ, бр. 56/2022 год.; намален е и броят на органите на управление на ВУ на 5, съответно: Събрание на учредителите и донорите; Президент на ВУ ; Вицепрезидент на ВУ ; Ректор и Висш академичен форум.

В нито една от двете редакции на ПУД на ВУ няма клауза, която да предпоставя издаването от ректора на заповед за уволнение на преподавател или друг служител във ВУ от предварително взето от СУД решение по този въпрос.

Не е спорно по делото, че към датата на уволнението на ищцата (12.10.2023 год.) на уеб сайта на ответното висше учебно заведение е бил публикуван Правилника за устройството и дейността на ВУ в редакцията му преди 28.04.2024 год.

От показанията на свидетеля Н К Д , съпруг на ищцата), ценени съобразно нормата на чл. 172 ГПК се установява следното: След като съпругата на свидетеля била възстановена на работа, двамата

заедно отишли в ректората на ВУ ■, който се намира в гр. Добрич; срещнали се с ректора доц. Р ■, който повикал и главния счетоводител и служител от ТРЗ да присъстват на срещата. Разговорът бил по какъв начин ищцата да бъде възстановена на работа, но този въпрос бил „някак си подминат“, говорело се за отпуски, но не и за реално преподаване. Ректорът отклонявал въпросите на ищцата относно преподавателската ѝ дейност, заявил ѝ, че ще продължи да прави нищо, каквото правела и преди. На тази среща връчили на ищцата заповед за ползване на отпуск. По време на отпуска ищцата няколко пъти се явявала по различни поводи и в гр. Добрич и в гр. Варна. В гр. Добрич се помещават ректората, ТРЗ и други звена на ВУ ■ След приключването на отпуска на ищцата в края на август, същата посещавала по различно време кабинети на различни места – в Добрич и във Варна, но основно в Добрич, за да пита каква работа ще ѝ дадат. През септември 2023 год. била проведена още една среща, на която свидетелят също присъствал, присъствали адвокатите на ВУ ■ и на ищцата, както и главният счетоводител на ВУ ■. На тази среща, според свидетеля, ректорът обяснил на ищцата, че не може да я върне на работа, тъй като не можел да гарантира физическата ѝ сигурност, защото „нейните колеги щели да я набият, да се разправят с нея физически“, заради можеството подадени от нея сигнали, с което им „създала много, много работа“. Ищцата предложила на ректора да ползва творчески отпуск за да довърши доцентурата си, на което ректорът рязко се противопоставил. В края на септември приключил отпускът на всички преподаватели във ВУ ■ и се очаквало ищцата да започне да преподава, но това не се случило.

От показанията на свидетелката Л ■ Н ■ Д ■, дъщеря на ищцата, ценени съобразно разпоредбата на чл. 172 ГПК, се установява следното: Два пъти през м. септември 2023 год. (преди и след 15-ти септември) е посещавала базата на ВУ ■ в гр. Варна, заедно с майка си. При първото посещение ищцата разговаряла с някаква жена (директор според свидетелката) попитала я защо не са ѝ дали часове, а директорката ѝ отвърнала, че за това трябва да говори с доц. Р: ■. От директорката ищцата била уведомена за датата, на която ще се проведе ежегодното обучение на преподавателите във ВУ ■ преди началото на всяка академична година. На обявената дата свидетелката посетила отново базата на ВУ ■ заедно с майка си, приела ги същата жена, която връчила на майка ѝ пакет. На въпрос на ищцата защо няма часове, жената ѝ отвърнала, че не изготвя графика.

От показанията на свидетеля А ■ В: ■ К: ■ работи във ВУ ■ на длъжност „главен счетоводител“, ценени съобразно нормата на чл. 172 ГПК, се установява следното:

Въз основа на решението на съда за отмяна на уволнението на ищцата, тя била възстановена на работа в средата на месец юни 2023 год. въз основа на подадено от нея заявление. През времето, в което ищцата е възстановена на работа, всички преподаватели са в платен годишен отпуск, тъй като през летния период студентите са във ваканция и занятия не се провеждат. Заповедта на ректора за ползване на отпуск от целия преподавателски състав на ВУ ■ била връчена на ищцата при възстановяването ѝ на работа; отпускът

й бил до 31.08.2023 год. След това ищцата почти всеки ден посещавала офис в корпуса на ВУ ■ в гр. Добрич, в който работела за известен период преди уволнението ѝ през януари 2022 год. като сътрудник към отдел „Проекти и приложни изследвания“, подавала заявления, че се явява на работното си място. По това време офисът вече не се стопанисвал от ВУ ■ (ВУ ■ е наемател на корпуса в гр. Добрич), а от наемодателя, който го използвал за склад. Според свидетеля ищцата трябвало да се яви на работа в корпуса на ВУ ■ в гр. В ■ но след 01.09.2023 год. ищцата е идвала в корпуса в гр. Варна два пъти за по пет минути, придружена от дъщеря си. Заявява, че през последните три години (разпитът на свидетеля е проведен на 12.07.2024 год.) в гр. Добрич ВУ ■ има много малко студенти, които „се броят на пръстите на едната ръка“ и се обучават в специалност „Педагогика“. Обучението на около 95 % от всички студенти във ВУ ■ в степените „Бакалавър“ и „Магистър“ се осъществява в корпуса на ВУ ■ в гр. Варна. Свидетелят не знае със сигурност дали на ищцата ѝ е бил предоставен учебния план, от който е видно какво ще преподава всеки преподавател във ВУ ■ през учебната година.

От показанията на свидетелката Н ■ Кт ■ З ■ работи във ВУ ■ като преподавател от 2015 год., а от февруари 2022 год. е и академичен директор на ВУ ■, ценени съобразно разпоредбата на чл. 172 ГПК, се установява следното:

След възстановяването ѝ на работа ищцата е посещавала кабинета на свидетелката, който е в корпуса на ВУ ■ в гр. Варна, два пъти – единият в началото на м. септември 2023 год., а вторият - през втората половина на месец септември 2023 год., като и двата пъти ищцата бил придружавана от дъщеря си. При първото си посещение ищцата попитала кога ще се проведе годишното обучение на преподавателите и дали е изготвен учебният план. Свидетелката ѝ отговорила, че учебният план все още не е готов след което ищцата си тръгнала. При второто посещение на ищцата, свидетелката ѝ предала плик с карта за достъп до университета, ключ за стаята на преподавателите и карта за отстъпка в заведение за хранене в университета. Според свидетелката и двете посещения са били преди началото на академичната 2023/2024 година. Ищцата не е била включена в учебния план за академичната 2023/2024 год. да преподава по някоя от преподаваните от нея дисциплини поради значително намаления брой студенти в сравнение с предходните години, вкл. и в ПН „Туризм“. Пояснява, че поради намаляване на броя на студентите е реорганизирано и учебното разписание – студентите от различни специалности, които изучават една и съща дисциплина, се обединяват в обща група/групи, което води до още по – голямо намаление на хорариума на преподавателите във ВУ ■. Чуждестранните студенти по програмата „Еразъм“ не са в отделен поток, а са включени в групите на студентите от ВУ ■; не се включват в регистъра на МОН като записани студенти във ВУ ■ и не се отчитат при акредитационните процедури.

С оглед така установеното от фактическа страна се налагат следните правни изводи:

По иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ: _____

В случая Заповед № 20/2023г. от 12.10.2023г., с която трудовото правоотношение на ищцата е било прекратено на основание чл. 58, ал. 1, т. 3 от ЗВО, е издадена от ректора на ВУ [REDACTED]. Доводите на ищцата, че заповедта за освобождаването ѝ от работа е издадена от ректора доц. д-р Т [REDACTED] Р [REDACTED], който към момента на издаването ѝ е нямал качеството на ректор, тъй като заемал тази длъжност в нарушение на императивни норми на ЗВО – бил избран за ректор за повече от два последователни мандата в нарушение на чл. 31, ал. 2 ЗВО в редакцията на закона към 17.02.2020 год., а също и че е избран за ректор от орган на ВУ [REDACTED] (Общо събрание на висшето училище), чийто състав не отговаря на императивното изискване на чл. 27, ал. 2 от ЗВО, са неоснователни. С решение от 17.02.2020 год. на Събранието на учредителите и донорите на ВУ [REDACTED] доц. д-р Т [REDACTED] Р [REDACTED] е избран за ректор на ответното частно висше учебно заведение за мандат 2020-2024 год., т. е., за втори мандат, доколкото ВУ [REDACTED], със седалище гр. Варна, е създадено с решение на Народното събрание на РБ от 21.05.2015 год., при което и доц. д-р т. Р [REDACTED] е бил компетентен да издаде атакуваната от ищцата заповед за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение. Доводите, че бил избран за ректор от орган на висшето училище, чийто състав не отговарял на императивното изискване на чл. 27, ал. 2 от ЗВО, също са неоснователни, тъй като цитираната норма се отнася за държавните висши учебни заведения, каквото ВУ [REDACTED] не е. Според чл. 36 от ЗВО частните висши училища могат да имат и друга структура, начин на управление и определяне на ръководните органи, при условие че с това не се нарушават академичните свободи, от която правна възможност се е възползвало и ВУ [REDACTED].

Поради това и доводите на ищцата, че заповедта за уволнението ѝ е издадена от некомпетентно лице, са неоснователни.

Съгласно чл. 58, ал. 1, т. 3 от ЗВО, в приложимата редакция на нормата ДВ, бр. 17/2020 год., членовете на академичния състав се освобождават от длъжност със заповед на ректора, когато не може да им се осигури изпълнението на преподавателска дейност.

Нормата на чл. 58, ал. 1, т. 3 от ЗВО предвижда безвиновно основание за едностранно прекратяване на трудовото правоотношение от страна на работодателя, когато е налице обективно и трайно състояние, което не стои в причинна връзка с виновно поведение на някоя от страните по трудовото правоотношение.

Установено е по делото, че ищцата е била член на академичния състав на ВУ [REDACTED], заемала е длъжността „Главен асистент“ в Катедра (Професионално направление) Туризм, Стопански факултет, въз основа на трудов договор от 09.07.2018 год., като с допълнително споразумение от 19.02.2021 год. работното ѝ време е определено на 4 часа дневно.

Установено е също, че за академичната 2023/2024 год. общата годишна преподавателска заетост, включваща аудиторна и извънаудиторна заетост общо по трите, преподавани от ищцата преди предходното ѝ уволнение, учебни дисциплини, които дисциплини са задължителни за четири от специалностите в катедра (ПН) Туризм в Стопанския факултет на ответното

висше учебно заведение, е 2050 учебни часа, при годишна норма за преподавателска заетост на ищцата от 540 учебни часа. Установено е също, че тези три учебни дисциплини през академичната 2023/2024 год. са възложени за преподаване на един преподавател – доц. д-р М. И [REDACTED], чиято годишна норма на преподавателска заетост е 1080 учебни часа. Т. е., за академичната 2023/2024 год. на доц. д-р М. И [REDACTED] е била възложена преподавателска заетост почти двойно по-голяма от установената с вътрешните актове на ВУ [REDACTED].

При това положение се налага извода, че не е била налице обективна невъзможност на ищцата да се възложат необходимият минимален брой часове аудиторна и извънаудиторна заетост през академичната 2023/2024 год. по преподаваните от нея учебни дисциплини, който брой в случая е 540 часа, при което другият преподавател доц. д-р. М. И [REDACTED] отново би била с преподавателска заетост от 1510 уч. часа, т. е., над установената с вътрешните актове на ВУ [REDACTED].

Поради изложеното съдът приема, че основанието по чл. 58, ал. 1, т. 3 от ЗВО, въз основа на което е прекратено трудовото правоотношение на ищцата, не е осъществено. Уволнението на ищцата е незаконно и подлежи на отмяна, поради което и искът ѝ по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ е основателен и подлежи на уважаване.

Предвид основателността на обуславящия иск за отмяна на уволнението ѝ като незаконно, основателен е и обусловеният иск по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ – за възстановяване на ищцата на заеманата до уволнението длъжност.

В обобщение обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

При този изход на делото разности на въззивника не се присъждат.

С оглед изхода от делото, отправеното искане и представените доказателства, в полза на адв. Б [REDACTED] П [REDACTED] К [REDACTED] от АК- [REDACTED] с л. н. [REDACTED], с адрес на кантората: гр. Добрич, [REDACTED] следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение за оказаната от нея на въззиваемата /ищца/ безплатна адвокатска помощ в настоящото производство в размер на 1500 лева.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3073/12.08.2024 год., постановено по гр. дело № 20243110103475 по описа на РС-Варна за 2024 год., с което е признато за незаконно, на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ уволнението на Мирослава Господинова Димитрова от гр. Добрич и е отменена Заповед № 20/2023г., издадена на 12.10.2023г. от ректора на Висше училище [REDACTED], със седалище и адрес на управление: гр. [REDACTED], с която трудовото ѝ правоотношение е прекратено на основание чл. 58, ал. 1, т. 3 от ЗВО и Мирослава Господинова Димитрова от гр. Добрич е

възстановена на заеманата преди уволнението длъжност „Главен асистент“ в катедра "Туризм", Стопански факултет, с място на работа Висше училище [REDACTED] със седалище и адрес на управление: гр. В [REDACTED], на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ;

ОСЪЖДА Висше училище [REDACTED], със седалище и адрес на управление: гр. В: [REDACTED] да заплати на адвокат Б [REDACTED] П [REDACTED] К [REDACTED] от АК-, [REDACTED] с л. н. [REDACTED] с адрес на кантората: гр. Добрич, [REDACTED] основание чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗАДв, сумата от 1500 лева (хиляда и петстотин лева) - адвокатско възнаграждение за оказаната от нея на въззиваемата /ищца/ безплатна адвокатска помощ в настоящото производство.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 от ГПК пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____